

Дай ни, Творче, съкий день,
Насущния бифтѣкъ, —
И бжди благословенъ,
И днесъ и въ бждний въкъ!„

XXXV.

Б а с н я.

Една мотика нащърбена,
Истрита вече, исхабена,
Бъ хвърлена незнамъ кждъ

И топоришката ѝ възъ
Еднѣжъ да се окайва, да реве: —
„— Защо ли ме държжтъ
Въ студений този кжтъ? . .
О, кой ли ще ме отърве
Отъ туй острѣло грозно и умразно,
Отъ туй страшилище желъзно,
Покрито отъ раждѣ и калъ? . .
Защо да ми огаснжтъ днитъ
Едновременно съсъ сждбитъ
На скверний тозъ металъ? . .
Азъ съмъ отъ орѣхъ топоришка,
И Господъ Богъ ме е създалъ
Другарка да бждж едничка
На българска здрава ржчичка! . .“

День доде
Най послѣ
Да се копае лозье; —
И пѣргавий домовладика
Намѣри вѣтхата мотика,
Но топоришката извади —
И изгори я,
И замъни я
Съсъ друга, нова! . . . Любье млади,